

Подаръкът на дяволчето.

Една вечер, преди много вѣкове, Дено, овчарѣтъ, като си седѣлъ край трѣнкитѣ, до гората, усѣтилъ, че нѣщо шумолѣло откъмъ запусѣлото гърло на единъ кладенецъ, обрасло съ тревн. Той се понадигналъ, надникналъ въ гърлото, но като не видѣлъ нищо, пакъ се отпусналъ на гегата си и се унесѣлъ въ сладка дремка. Прѣснатитѣ наоколо му овци сладко дѣвчели тревата, а звѣнчарката равномерно се обаждала задъ храститѣ.

Тѣкмо Дено билъ позадрѣмалъ, изведнажъ странныятъ шумъ отново се чулъ, пакъ отъ къмъ кладенеца. Тоя пжтъ не рачилъ да стане, но хваналъ овчарската тояга и я запокитилъ силно къмъ кладенеца, точно въ най-гжстия тревулякъ. Щомъ тоягата ударила, чуло се глухо скимтение и тоя пжтъ Дено ококорилъ очи и се затичалъ къмъ кладенеца. Тамъ видѣлъ да лежи едно малко дете — какво ти дете? Лицето на мѣничкото сжщество, което намѣрилъ овчарѣтъ, било лице

на възрастенъ човѣкъ, дори съ мустаци и брада, а на главата, между сплѣстенитѣ коси, се подавали две остри рожлета. Отзадъ пѣкъ се поклащала леко една пѣргава опашка — сжщинска змия. Нѣмало съмнение, тоя пжтъ Дено билъ ударилъ нѣкое непредпазливо дяволче. То било цѣлото покрито съ косми и тия косми трепѣрили, като живи, а пѣргавото опашче току се мѣтало насамъ-натамъ, насамъ-натамъ, като замаяна змия. На овчаря дожалѣло за дяволчето. Той снелъ отъ пояса си кратунката съ вода и леко намокрилъ слѣпи-

